

Ni reforma de les pensions ni reforma laboral

Els diners públics per a ajudar als aturats i les famílies treballadores, no per a salvar la banca

**Els sindicats han de convocar
una Vaga general
perquè el govern rectifiqui!**

La proposta del govern de retardar l'edat de jubilació als 67 anys i augmentar els anys per tenir de dret a pensió i per calcular el seu import, junt amb la decisió d'imposar una nova reforma laboral per abaratir l'acomiadament, suposen un greu atac al conjunt dels treballadors i les seves famílies. Aquestes mesures lesives contra els interessos de la majoria de la població contrasten amb els més de 150.000 milions d'euros que el govern ha regalat a la gran banca, i que no han servit per facilitar crèdits barats a qui els necessita de veritat, sinó per engrossir els seus beneficis, animar l'especulació a la borsa i repartir salaris i plans de pensions multimilionàries per als membres dels seus consells d'administració.

El govern també ha aprovat un dur pla d'ajust presupostari (50.000 milions en tres anys) que significarà menys diners per a l'ensenyament, la sanitat i els serveis socials públics. En definitiva, el govern del PSOE fa un gir brusc en la seva política econòmica, cedint a les pressions de la CEOE i de la gran banca.

CRISI CAPITALISTA

La classe obrera està sofrint les conseqüències de la crisi econòmica del capitalisme. Després d'anys d'especulació immobiliària i financera, de beneficis estratosfèrics de les empreses i la gran banca, de baixos salaris, precarietat en l'ocupació, privatitzacions i atacs contra els serveis públics, l'economia capitalista ha entrat en recessió. Els governs de tot el món s'han preocupat en els dos últims anys de salvar la banca, injectant-li bilions d'euros, de manera que el deute públic i el dèficit de l'Estat s'han disparat a molts

països. Ara, aquests mateixos governs pretenen esquivar les dificultats adoptant mesures d'austeritat perquè els treballadors i les seves famílies paguin encara més durament els efectes d'una crisi de la qual no són responsables.

L'augment salvatge de la desocupació, que en el cas de l'Estat espanyol supera ja els quatre milions d'aturats, és l'expressió més dramàtica d'aquesta situació. Més d'un milió de famílies treballadores tenen tots els seus membres aturats, i la desocupació assoleix la taxa del 40% entre els joves menors de 25 anys. En aquest període, els empresaris han intentat mantenir tant sí com no la seva taxa de beneficis retallant salaris, acomiadant massivament i augmentant els ritmes de treball dels treballadors que queden en plantilla. Aquesta és la manera que tenen d'enfrontar la crisi i, lamentablement, han comptat amb el suport dels poders públics en aquesta orgia de destrucció de llocs de treball.

GOVERNAR PER ALS TREBALLADORS O PER ALS EMPRESARIS

El govern del PSOE va ser aixecat al poder pel vot de milions de joves i treballadors. Després del malson que van significar els governs del PP, la possibilitat que un govern d'esquerra canviés les coses i fes una política en benefici de la majoria de la població va despertar moltes esperances. Tanmateix, aquestes esperances s'estan veient defraudades. El mateix passa amb el tripartit a Catalunya.

El govern del PSOE no pot servir a dos amos alhora. Si s'accepta la lògica del capitalisme, no queda més remei que

seguir l'ortodòxia del sistema. No dubtem que Zapatero vulgui una major justícia social, però, com que manca d'una alternativa autènticament socialista i no es vol recolzar en la mobilització dels treballadors, finalment ha de cedir i plegar-se davant de les pressions de la CEOE, la gran banca i l'FMI. A més, amb aquestes concessions, el PSOE està obrint les portes perquè el PP guanyi les pròximes eleccions, provocant la desmotivació de l'electorat d'esquerres, la classe obrera i la joventut.

LA PAU SOCIAL HA ENCORATJAT LA PATRONAL

Des que va començar la recessió, tant el govern com els dirigents sindicals de CCOO i UGT ho han fiat tot a una recuperació miraculosa de l'economia que permeti la tornada a la "normalitat". Amb aquesta finalitat, els líders de CCOO i UGT s'han entossudits a mantenir la pau social, acceptant la firma de milers d'EROs, empassant-se rebaixes de salaris, pèrdua de drets i evitant unificar les lluites que s'han donat a nombrosos sectors de la classe obrera. Però l'experiència ha demostrat (com hem vist a SEAT, Nissan o Roca) que tots els sacrificis dels treballadors no serveixen per sadollar les exigències de la patronal i de la gran banca. Després d'anys de privacions, ara volen més, volen l'acomiadament lliure, acabar amb la negociació col·lectiva, eliminar la tutela judicial sobre les condicions laborals... volen acabar amb totes les conquestes històriques del moviment obrer.

Les concessions que han fet, i han estat moltes, són ara premiades amb una reforma de les pensions inacceptable i una reforma laboral que abaratiria l'acomiadament i debilitaria la negociació col·lectiva. Per això, en mig d'aquests atacs, el pacte salarial (ANC 2010-2012) firmat per les direccions sindicals amb la CEOE suposa més del mateix i és un greu error. Amb aquest acord no solament s'accepten pèrdues de poder adquisitiu dels salaris (la pujada pactada per a aquest any serà de "fins a l'1%") i que la clàusula de revisió sigui trienal, sinó també una clàusula de desvinculació que obre la porta a que les empreses puguin incomplir l'augment salarial pactat. Els fets són tossuts: de mantenir-se l'estratègia de les direccions de CCOO i UGT es produirà un major debilitament dels sindicats i augmentarà l'envalentiment de la CEOE.

ÉS NECESSARI ORGANITZAR LA VAGA GENERAL

Els companys Toxo i Méndez han vingut argumentant que "no hi ha atacs" que justifiquin una vaga general, com si l'atur massiu, els retalls socials o la pressió per baixar els salaris no fossin atacs. Però ara ja no queda ni tan sols l'excusa formal. Els atacs són a sobre la taula, i no han fet més que començar.

És hora de canviar el rumb. Fa falta una estratègia sindical combativa que doni curs i perspectiva a l'enorme força que té la classe obrera.

La reforma de les pensions i la reforma laboral requereixen dels dirigents sindicals una resposta clara i proporcionada a la gravíssima ofensiva que s'està preparant. Les manifestacions de finals de febrer són positives, però insuficients. Els dirigents sindicals han de rebutjar tots els atacs que són a sobre de la taula. Sortir al carrer contra la reforma de les pensions, al mateix temps que es firma un pacte amb la CEOE que no defensa el poder adquisitiu dels salaris i que no s'és bel·ligerant contra la reforma laboral imminent, crea confusió entre els treballadors i dona avantatge a la patronal. Els atacs són globals i la resposta ha de ser també global. Per això, aquestes manifestacions han de ser el primer pas per preparar una vaga general que obri la perspectiva d'una mobilització unificada i sostinguda en el temps de la classe obrera. Una vaga general que no té com a objectiu tombar al govern del PSOE, sinó obligar-lo a rectificar i adoptar mesures en benefici de la majoria de la població, començant perquè els diners públics no es regalin a la banca, sinó que s'utilitzin per recolzar els aturats i les famílies obreres.

Només amb la lluita i la mobilització ens defensarem de la crisi. Aquest és el camí que han iniciat els treballadors grecs i portuguesos, sotmesos a una ofensiva semblant a la que patim aquí. Els dirigents sindicals de CCOO i UGT han d'anunciar ja la Vaga General i posar-se mans a l'obra realitzant assemblees a tots els centres de treball, per discutir una plataforma reivindicativa que solucioni els nostres principals problemes:

- Jubilació als 60 anys amb el 100% del salari i contractes de relleu.
- Oposició taxativa a qualsevol reforma laboral. Recuperació de la dignitat i l'estabilitat en l'ocupació. No a les rebaixes salarials, recuperació del poder adquisitiu.
- Per un subsidi de desocupació indefinit per a tots els aturats fins a trobar un lloc de treball, igual a un SMI de 1.100 € i la condonació dels seus deutes hipotecaris. Jornada laboral de 35 hores setmanals per llei i sense reducció salarial, per repartir l'ocupació existent entre tots els treballadors.
- Nacionalització de les empreses en crisi, sense indemnització i sota el control dels treballadors i les seves organitzacions, per salvar tots els llocs de treball.
- Nacionalització de la banca, els monopolis i els latifundis sense indemnització i sota control obrer, el que permetria posar en marxa grans programes d'inversió pública en infraestructures, habitatge, educació i sanitat públiques.

Aquest és el sindicalisme que els treballadors necessitem en aquest moment, aquest és el sindicalisme que haurien d'estar practicant els nostres sindicats. Organitza't amb els treballadors i sindicalistes marxistes d'EL MILITANTE i lluita amb nosaltres per fer-ho realitat.

**Prou d'agressions contra la classe obrera!
Que la crisi la paguin els capitalistes!**

Barcelona: 933 298 921 • **Girona:** 657 212 367 • **Tarragona:** 660 721 075

www.militant.cat • www.elmilitante.net • elmilitante@elmilitante.net